

[Justitsministeren]

selv om der alt andet lige er tale om et fald, så taler vi jo faktisk om et ganske stort antal sager.

Vi har også indhentet nogle oplysninger fra udlandet, for en af de ting, vi jo drøftede, ud over spørgsmålet om ændringer i hundeloven og politiets adgang til at forlange hunde aflivet, var spørgsmålet om et forbud mod bestemte hunderacer. Der har vores undersøgelse vist, at der ikke er blevet indført forbud f.eks. mod pittbullterrieren eller andre hunderacer, som vi oprindeligt var opmærksom på at man overvejede i nogle lande. Det har sammenhæng med, at man her jo ikke uventet stødte ind i nogle praktiske problemer, nemlig spørgsmålet om krydsninger, race, stambøger osv. Hvad er en pittbullterrier, hvis den består af en tredjedel pittbull og to tredjedele andre hunde osv. osv.? Altså en masse praktiske problemer, og dem kommer vi jo også til at forholde os til. Men det bliver der lejlighed til, når Retsudvalget får alle de høringssvar, som vi har modtaget.

Vi har i selve lovforslaget – og det er et mere konkret svar til hr. Tom Behnke – taget højde for, at der kan være behov for at forbyde privates hold af visse dyr, og derfor er der i lovforslagets § 10 adgang til at fastsætte regler om forbud mod hold af dyr, som kan frembyde fare eller skabe frygt, altså en bemyndigelsesbestemmelse, som f.eks. kunne anvendes i forhold til nogle af de farlige racer. Men det vil jeg gerne vende tilbage til i de drøftelser, vi skal have.

Fru Karen Jespersen var inde på tre punkter, som jo også var væsentlige, da vi havde drøftelserne sidste år, nemlig for det første spørgsmålet om et hunderegister. Dengang advarede jeg imod et sådant forslag ud fra den opfattelse, at det kan blive utrolig bureaukratisk. Tænk engang – uanset om det er private organisationer eller andre, der skal føre et sådant register – hvis man forestiller sig, at der skal registreres hver eneste hundeflytning, hvert eneste hundedødsfald og tilsvarende. Det vil jo blive et enormt omfattende register.

Med hensyn til kattemærkning – fru Inger Stilling Pedersen var også inde på det – må det vel være synspunktet, at vi herfra opfordrer kommunerne til at gennemføre sådanne ordninger, men det bør være kommunerne selv, der lokalt afgør i hvilket omfang, og hvilken økonomi de vil sætte ind i disse projekter. Der må vel være grænser for, hvad vi skal lovgive om, og dette er typisk en sag for kommunerne

selv at tage stilling til. Vi ved jo, at der er en række kommuner, der har indfangningsordninger og tilsvarende i forhold til katte.

Halekuperingsspørgsmålet har været centralt, og jeg mener, at der i det forslag, jeg selv har fremsat, er fundet den rigtige løsning, hvor vi siger, at den 8-dages-frist, der hidtil har været, bliver nedsat til 4 dage, og samtidig stilles der krav om, at det skal ske ved dyrlæge. Det må vel også være naturligt, når vi nu ved, at de kører nogle ordninger, som vel nærmest er på forsøgsbasis, i andre nordiske lande, at man følger erfaringerne herfra.

Ikke uventet var der flere ordførere, der var inde på spørgsmålet om omfanget af bemyndigelser. Det skal jeg ikke sige meget om, det gjorde jeg meget ud af sidste gang i min besvarelse, blot gentage det hovedsynspunkt, at når der er de mange bemyndigelser, så er det et udtryk for, at man på mere konkrete områder nu giver en bemyndigelsesadgang, hvor der i den nuværende dyreværnslov er en generel bemyndigelse. Her går man ind på mere specifikke områder og påpeger samtidig den betydning, som bl.a. videnskabelig forskning og nye erfaringer kan have, når det gælder udmøntningen af bemyndigelserne.

Fru Ebba Strange brugte en hel del af sin tid til at tage fat på et af de helt centrale spørgsmål, nemlig Det Dyreetiske Råd eller det rådgivningsorgan, som skal oprettes. Mit synspunkt er, som jeg også var inde på det i mit første indlæg, at det ikke kan være sådan, at det ansvar, der ligger i at udfærdige bekendtgørelser og cirkulærer, uddelegeres.

Så siger fru Ebba Strange, at det kan være svært for Folketinget at følge med i, hvad der udsendes, hvis der ligger en bemyndigelse til ministeren. Det er jo netop sådan, at det forslag, regeringen har fremsat, er et udtryk for, at vi er enige i, at der er behov for at styrke dyreværnsorganisationernes indflydelse, når vi taler om den fremtidige regulering. Derfor bliver der denne lovfæstede adgang til, at organisationerne kan fremkomme med synspunkter, at de vil blive hørt, inden der udfærdiges administrative regler. Det er altså en væsentlig styrkelse af dyreværnsorganisationernes indflydelse, men med en fortsat direkte sammenhæng imellem kompetencen og ansvaret.

Men alt det får vi lejlighed til at drøfte nærmere i udvalget. Jeg synes, debatten i dag har